

Endavant

ORGAN DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

FEDERACIÓ
DEMOCRACIA
SOCIALISME

Nº 155 (Nova etapa)

Desembre del 1967

LA LLUITA PER LA DEMOCRACIA

1967 ha estat un any particularment agitat en el terreny polític, social i econòmic. L'agitació però, no és l'acció fecunda i ningú no pot dir que aquest any hagi estat positiu pel govern en cap d'aquests terrenys. « Endavant », que intenta situar el pensament dels socialistes catalans en els diversos terrenys s'esforça en aquesta edició de fer un balanç, el més objectiu possible, de la situació actual. De cara al pròxim any ens encarem així amb les realitats del país. Amb un objectiu: fixar-nos a nosaltres mateixos les perspectives de treball, que coincideixen totes vers una finalitat: la conquesta de les llibertats democràtiques. Amb elles el nostre poble podrà realment progressar en els terrenys polític, econòmic i social. Es a dir en els tres plans que avui, al cap d'un any d'agitació i de propaganda, del govern, acusen igualment el fracàs i la desorientació.

EN EL PLA POLITIC MOLTES « VOTACIONS » PERO SENSE « ELECCIONS »

Després del referèndum que aprovà la llei orgànica, el país visqué un període d'expectativa. Aviat fou esgotat. Un darrer altre, els reglaments, els decrets i les lleis complementaries aprovades per les Corts s'esforçaren en retallar el que podia haver-hi de minsa obertura en la nova Llei. En el pla de la llibertat religiosa, com en els reglaments electorals que devien regir l'elecció de representants del terç familiar, o en la discussió sobre el « Movimiento », les esperances de molts que havien votat o recomanat el Si al referèndum es veien decebudes. Els periòdics que no pertanyen a la cadena de FET i de las JONS, havien expressat els desigs d'aquesta lenta obertura democràtica que devia permetre a l'Estat espanyol, en el pla internacional, l'autèntica negociació per associar-se al Mercat Comú. Tot plegat però devia acabar amb l'article del Sr Luca de Tena a ABC descrivint les recents eleccions al Consejo del Movimiento i afirmant que els dirigents havien estat « votados » però no « elegidos ». Exacte. Aquesta seria la conclusió de les nombroses « eleccions » de l'any transcorregut. I la remarca del Sr Nieto Antúnez afirmant que per nombrar els que ja estaven escollits pel govern no es

necessitaven eleccions, és igualment vàlida per cloure el comentari.

Les il·lusions dels monàrquics, dels conservadors i de la dreta tradicional, que creia possible una lenta evolució vers la monarquia de les seves preferències s'han anat esfumant. I és que el problema és senzill: o s'accepta la democràcia o no s'accepta. Si s'accepta és vàlida per a tots, i per a resoldre totes les qüestions polítiques plantejades. I quan no s'accepta i vol simplement utilitzar-se'n el nom, i algunes deformades tècniques, en benefici dels propis objectius pot suposar-se que altres faran el mateix i que, més hàbils, amb menys escrúpols i més aprop del poder finalment guanyaran la partida. Es el que ha succeït aquest any en la lluita

LES DARRERES "VOTACIONS"

L'elecció dels procuradors pel terç familiar no aconseguiren remoure l'opinió pública catalana ni interessar realment el nostre poble. Per una senzilla raó. Sense les mínimes exigències democràtiques, la campanya electoral morí abans de néixer. I finalment les abstencions reconegudes foren més nombroses, gairebé, que les paperetes a les urnes.

Dit això és convenient però treure uns quantes lliçons de les votacions i d'aquesta mini-campanya electoral. La primera, claríssima, és que ni un sol dels que es presentaven com a candidats va deixar de fer al·lusió a la necessitat de canvis importants en sentit democràtic. El propi Colomer Marqués candidat del sistema, derrotat a Barcelona, feu la campanya en favor de « l'evolució i la concòrdia ». La gent que va anar a votar no se'l va creure. Va preferir al Sr Tarragona que va afirmar-se partidari de « la reconeixença de la personalitat històrica de Catalunya » i va insistir en la necessitat « de transformacions democràtiques » bo i repetint que « sense una política autènticament social no podia parlar-se de progrés econòmic ». El senyor Tarragona que no comptà amb el recolzament del « Movimiento » fou presentat per més de quatre mil votants. I assegurà sobretot que no havia tingut mai cap càrrec oficial i no voldria tenir-ne. La seva victòria contra Colomer Marqués (antic governador civil, funcionari actual del govern) és

entre els « continuistes » i els « evolucionistes ».

La lectura d'« ABC », de « Alcazar », el propi « Ya » o dels diaris catalans de Barcelona « La Vanguardia » o el « Correo Catalán » expressen actualment aquest malestar. Quan les crítiques esdevenen « excessives » hi ha el recurs de les multes o de la suspensió, com és el cas de « Destino ». I, per a tranquil·litzar els que creuen, de totes maneres, que tot això és insuficient, i que els problemes polítics demanen solucions polítiques i no mesures policiaques o administratives, hi ha de tant en tant articles beatífics que asseguruen que el Cap de l'Estat té molt bona salut. Un d'aquests articles afirma que el General Franco no està malalt, que no pateix ni de la prostata, ni del cor, ni de la malaltia de Parkinson ni d'arteriosclerosi. Es la « Hoja Oficial de Madrid » qui ho assegura.

Queda el fet que té més de 75 anys i que el problema de la successió esta plantejat.

El nomenament del Sr Carrero Blanco com a Vice-president sembla haver donat més possibilitats als partidaris d'una monarquia que continuaria la situació actual. Juan-Carlos seria el successor que — a la mort del Caudillo — coronaria un edifici muntat amb tantes dificultats. Es possible?

Tot fa pensar que és molt difícil. La situació actual reposa damunt l'existència de Franco, la força que li donen els trenta anys de poder és un fet real que pesa damunt dels seus antics partidaris (molts dels quals actualment volen evolucionar) i àdhuc damunt dels adversaris. Molt més damunt d'aquesta « massa neutra » que els anys d'apoliticisme oficial no fan més que acréixer.

Però és segur que la seva mort farà trontollar un equilibri de forces que cada dia és més inestable. Les forces econòmiques del sistema la gran burgesia, els aparells bancaris — i les forces morals — l'Església, els periòdics conservadors d'empresa — hauran d'afrontar aleshores una situació molt més difícil a menys que es resignin a aquesta monarquia del Movimiento que sembla ésser la gran idea de Solís i de l'aparell burocràtic del partit únic.

Uns i altres consideren que la clau de la situació la té i la tindrà l'exèrcit. Però

La lluita per...

L'exercit, després de l'apartament de Muñoz Grandes de les funcions go vernamentals es mantindrà igualment solidari d'un sistema cada vegada més criticat, menys sòlid? Mentre visqui Franco sembla que aquesta solidaritat no mancarà. Després?...

Pels demòcrates catalans, per tots els demòcrates espanyols, aquests interrogants, particularment greus donada la situació econòmica i social, no deuriem existir. Nosaltres volem viure segurs del pervindre. I per això, en l'Europa del present, un govern i molt més un sistema polític, necessita la confiança i l'acord de l'opinió pública. Només l'establiment de les llibertats democràtiques i l'organització d'una autèntica vida democràtica, amb eleccions regulars i lleials amb sufragi universal, lliure, directe i secret, pot donar una i altre.

Segurs d'aquesta veritat, que cada vegada té més partidaris, els socialistes catalans continuarem defensant-la i preparant els homes i dones d'aquest país per a fer front als moments difícils que la crisi actual, les lluites internes, cada dia més evidents, ens fan tèmer per un dia molt proper.

EN EL PLA ECONOMIC LA DEVALUACIO ES LA FALLIDA DEL PLA DE L'OPUS

A tot arreu del món la devaluació té el mateix sentit: és la proclamació d'una fallida de l'aparell monetari i en realitat de tot l'aparell econòmic que expressa així les greus deficiències internes. A Espanya, la devaluació de la pesseta, expressa la fallida del famós «plan de desarrollo» que, després del d'«estabilització» posaren en marxa els economistes de l'Opus al servei de les puixances financeres representades pels cinc grans bancs del país.

Avui ja tothom sap que la devaluació de la pesseta no té res a veure amb la de la lliure i que obeeix a causes internes. Un procés inflacionista, cada vegada més fort que durava ja des del 1964 — i del qual eren víctimes els assalariats feia temps — i el dèficit de la balança de pagaments, durant dos anys seguits, per la senzilla raó que les entrades turístiques, elevades i que ho restaven no són infinitament extensibles: heus aci les causes reals.

La devaluació la pagaran sobretot les classes treballadores, tots els que viuen d'un salari, els quals inevitablement veuran baixar encara més llur nivell de vida. També la pagaran les classes mitjanes que fent grans sacrificis havien reunit minsos estalvis que, de dissabte a diumenge, disminuïren notablement de valor, després d'haver-los dit que tot anava millor que mai.

Dit això, cal afirmar també que la devaluació pot ésser una constatació que les coses del país van malament i que cal afrontar-les amb coratge. Es el que Wilson a Anglaterra ha precisat. Però ho ha dit a una opinió pública que sabia ja feia temps les grans dificultats del país (després de prop de quinze anys de govern conservador), que no ignorava que l'exportació era insuficient, i que el material

POSICIONS APROVADES PEL CONGRES DEL

MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

INEQUIVOCAMENT SOCIALISTES I DEMOCRATES

1 — INEQUIVOQUES POSICIONS DEMOCRATIQUES I SOCIALISTES

El Congrés del Moviment Socialista de Catalunya, després d'analitzar l'actual situació política, social i econòmica del país, ratifica plenament les posicions inequívocament socialistes i democràtiques que han delimitat al socialisme català des de la creació del nostre Moviment i l'han mantingut separat dels comunistes mentre aquests no rectifiquin les seves posicions totalitàries.

2 — PROPICIAR EL GRAN PARTIT DE LES ESQUERRES SOCIALS DE CATALUNYA

El Moviment creu que cal preparar, sense presses i també sense pausa, el gran partit del Poble de Catalunya: una potent força política d'esquerres, socialista i democràtica, capaç de governar perquè sera capaç d'inspirar confiança als ciutadans, i voldrà realitzar des del govern les grans reformes democràtiques que donin solució als greus problemes econòmics, polítics, socials, culturals; que tenim plantejats, bo i assegurant per sempre més la consolidació de les llibertats catalanes integrant-les en una perspectiva hispànica de caire federatiu com la que aensem (al costat del Partit Socialista Gaulec, del Socialistes del Centre i del Socialistes Bascs) a la Coordinació Socialista i Democràtica Peninsular.

El MSC ratifica la seva confiança als companys que treballen en aquest sentit al SODSC, al costat dels nostres amics republicans d'esquerra, nacionalistes i sindicatistes. Es tots plegats que, en el moment oportú torjarem aquest gran instrument de redreçament català: el partit de la democràcia social catalana.

3 — PER UNA GRAN CENTRAL DEMOCRATICA, INDEPENDENT DELS PATRONS, DELS PARTITS I DE L'ESTAT

En el terreny sindical, particularment important en el moment present, i que ho esdevindrà cada dia més, els socialistes demòcrates afirmen la justesa de les perspectives que l'ALIANÇA SINDICAL OBRERA ha popularitzat arreu d'Espanya durant aquests darrers anys, i que han defensat amb coratge els abnegats quadres de la CNI i de l'UGT de Catalunya durant les darreres eleccions sindicals, lluitant per la democratització de l'actual estructura sindical espanyola:

— Unitat Sindical.

- Independència dels Sindicats Obrers en relació als patrons, al govern, als partits polítics o a les confessions religioses.
- Democràcia Sindical: elecció de tots els càrrecs sindicals pels propis treballadors.

Aquests són els objectius immediats dels sindicalistes socialistes. Els ratifiquem públicament ara que es parla d'una nova llei sindical i repetim que sense democràcia política, sense llibertats democràtiques, sense drets d'associació d'expressió, de reunió, etc., etc., no pot parlar-se realment de democràcia sindical. Som partidaris de l'unitat sindical en el quadre d'una societat democràtica, amb pluralisme polític. Les dues coses al nostre entendre estan lligades, al nostre país. Serà molt difícil instaurar una autèntica democràcia política sense una poderosa força sindical unida que reuneixi tots els treballadors, siguin quines siguin llurs tendències polítiques: inversament, sense democràcia política no existirà una puixant força sindical obrera autènticament democràtica i governada pels propis treballadors. Es amb aquestes posicions que lluitem i lluitarem els sindicalistes demòcrates.

4 — PER UNA AUTÈNTICA OBERTURA DEMOCRATICA, CAPAÇ DE FACILITAR LA NOSTRA INCORPORACIO A EUROPA

Els socialistes catalans, en l'actual moment polític hispànic, repetim que únicament una ràpida obertura democràtica, donant la paraula al poble previ el restabliment de les llibertats democràtiques, és capaç d'assegurar sense trasbals els greus problemes de la successió. Es amb aquesta ferma i inamovible posició que els socialistes catalans, al costat de les altres forces democràtiques aïrenen les noves situacions que es van creant a casa nostra; en totes eues veiem que cal afirmar la presència d'aquesta posició democràtica, fent-la conèixer al país, airmant-la amb claretat, per difícils que siguin les circumstàncies.

L'afirmació democràtica és la única que respon realment a l'imperatiu del present i la que triomfara inexorablement el dia que els ciutadans no vulgum. Es la que ens obrirà plenament les portes d'Europa que ara encara resten tancades, obrint pel nostre poble la gran esperança de tinais de segle: La renovació de la nostra economia, el puixant estorç per una justícia social basada damunt del progrés i la democràcia, el dret a l'ensenyament, gratuït i obligatori; l'afirmació de totes les llibertats. Seran les bases d'una Catalunya mestressa dels seus destins i agermanada als altres pobles peninsulars, en una comú empresa europea i internacional.

industrial, igualment que els mètodes de treball devien renovar-se. I que es decideix a fer-ho.

Les causes de l'inflació han estat sovint denunciades. Plantegen aquestes necessàries «reformes d'estructura» que tant molesten a la burgesia quan en sent parlar, però que s'imposen, com una realitat a desgrat dels slogans optimistes.

Les reformes de les estructures agràries són indispensables. El progrés ràpid de determinats sectors industrials contrasta vivament amb l'estagnació i la reculada relativa de la producció agrícola. La participació del sector agrari al P.N.B. baixa de 26 % a 18 % durant els cinc darrers anys. La manca de modernització de molts latifundis, les dificultats per augmentar la productivitat, el dèficit de producció de bestiar, són defectes claus i són una de les causes de la crisi econòmica permanent que ha rosegat, des del primer dia, el «Plan de desarrollo».

Per altra banda l'expansió industrial xoca amb obstacles també estructurals. Cal reforçar les indústries energètiques, modernitzar els complexos siderúrgics, racionalitzar les indústries tradicionals com el tèxtil, que sofreixen una crisi gravíssima. Es un programa clar amb un

objectiu clar: afrontar la competència exterior. Però tothom sap que, tant en un terreny com en l'altre els obstacles són fortíssims, i que només poden ésser vençuts gràcies a reformes bàsiques econòmiques, polítiques, sindicals. Aquestes reclamen un poder fort, durable, capaç de tenir la confiança del país.

I així retrobem les exigències d'una política democràtica que la crisi de la successió ens havia plantejat ja. Sense l'autèntica democratització de la nostra vida política i social, no hi haurà ni hi pot haver desenvolupament econòmic equilibrat i segur. Les reformes bàsiques que necessita la nostra economia impliquen les bàsiques reformes polítiques que els demòcrates preconitzem i continuarem a preconitzar.

LA POLITICA SOCIAL: ELS TREBALLADORS EXIGEIXEN LA LLIBERTAT SINDICAL

La devaluació pels treballadors, havia començat molt abans que el govern la proclamés oficialment: des de feia anys la pesseta perdía regularment una part del seu poder de compra. Ara, a més, el

govern bloqueja el nivell de salaris. Serà capaç de bloquejar els preus? La resposta la trobem llegint els augments recents i els inevitables que deuen acompanyar-los. Espanya compra a l'exterior productes bàsics indispensables, a començar pel petroli. D'una manera o altra l'augment del cost repercutirà. I el pagaran els assalariats.

Els assalariats ja feia temps que pagaven, també, els desequilibris que hem descrit. A l'indústria textil la manca de treball ha creat una situació difícil a l'arassa (on els greus incidents del novembre tenen aquesta causa autèntica), a Sabadell, a Manresa... En l'indústria metal·lúrgica no es fan hores extraordinàries enlloc. El marasme industrial i comercial repercuteix durament damunt de les tulles de salari.

El malestar social és un fet. I la demagogia vol aprofitar-se'n. D'un costat els burocrates de la CNS, que no son capacos de reclamar ni tan sols «els sindicats» han reclamat les «fàbriques» quan «els patrons no poden pagar». El problema, pels treballadors avui, no és el d'aquestes reivindicacions damunt del paper mentre que en la realitat s'accepten totes les mesures patronals contra la

crisi. El problema és: ¿S'han de modernitzar les fàbriques? Si o no? — Es la primera qüestió que deu plantejar-se un sindicat obrer, tan interessat o més que la patronal a la creació de la riquesa que neix del treball. Si és que si — ¿qui ha de fer els sacrificis? ¿Únicament els treballadors? ¿Altra vegada els treballadors? ¿Sempre els treballadors?

¿O bé els sacrificis han de ser compartits per tothom? ¿Han de ser veritablement col·lectius?

En el pla concret la resposta només pot ésser una. Sense sindicats obrers, independents de l'estat, dels patrons, dels partits polítics aquesta força unida i poderosa del món del treball no pot ni tan sols posar-se la qüestió. Molt menys no pot donar una resposta.

El sindicat obrer, autènticament dirigit pels obrers, amb els càrrecs «elegits» i no «votats», és una exigència permanent de la classe obrera. Però és una necessitat urgent avui, precisament en període de crisi.

Aquesta situació de crisi econòmica la coneixen tots els països. Molt més quan, com el nostre, es tracta d'una profunda renovació d'un aparell industrial que en molts de terrenys és incapaç d'afrontar

...la Democràcia

una competència indispensable — i que ha donat ja beneficis enormes als seus propietaris.

Contra aquesta situació els sindicats obrers exigeixen mesures immediates; un autèntic subsidi d'atur, que no sigui un subsidi de misèria, i que permeti de viure durant el temps necessari per trobar un altre empleu. Més: un veritable servei de reorientació professional capaç de resoldre aquestes greus tensions i de redonar empleu als momentaniament despedits.

Aquestes dues condicions han de ser defensades amb claretat i fermesa. Són reivindicacions immediates i han de ser exposades com a tals, sense retallar-les ni disminuir-les.

Tampoc no s'han de barrejar amb les reivindicacions polítiques, per justificar-les que siguin. Molt menys amb les posicions demagògiques, o amb l'excitació passional.

L'Aliança Sindical Obrera de Catalunya defensà i defensa avui els interessos dels treballadors. No fa demagogia ni utilitza aquests interessos al servei de posicions polítiques. Reafirma que el primer pas vers els retorn de les llibertats democràtiques pot i deu ésser l'establiment de les llibertats sindicals. Ho reclama tot el món del treball. I és entorn d'aquesta qüestió, potser, que es juga actualment una part de l'esdevenidor i els caients, pacífics o violents, amb els quals aquest esdevenidor passarà a ésser realitat. Nosaltres els volem pacífics i ordenats. I per això reclamem, més que mai, les llibertats sindicals, part indissoluble del conjunt de llibertats democràtiques.

CONCLUSIO 1968 POT ESSER DECISIU

El poble va prenent consciència que la lluita per la democràcia, no és un simple combat per unes idees i per una determinada noció del que és Catalunya i Espanya, i de la dignitat de l'home. Avui, a l'estat espanyol, tot depèn d'aquest combat: el relatiu benestar aconseguit amb anys de treballs i d'esforços, la seguretat de l'empleu, l'autèntic progrés econòmic, l'escola pels fills cada cegada més difícil — i finalment un pervindre que, en el terreny polític, ens allunyi de les violències, dels desordres i assegurui la pau i el benestar.

Per múltiples raons 1968 pot ésser un any decisiu. L'any que acabem ha demostrat a molta gent que sense l'esforç democràtic no hi ha establiment econòmic ni evolució política. Nosaltres ho hem cregut sempre; hem de fer nous esforços per convencer els catalans d'aquesta gran veritat i dir que tot depèn a fi de comptes de la nostra voluntat. Les llibertats del nostre poble, les llibertats democràtiques que en són la base, no ens seran regalades per ningú. Ens les hem de guanyar difícilment, amb intel·ligència i amb esforç. La democràcia política i social que volem instaurar serà l'obra de la nostra fermesa, de la nostra decisió. S'acosta l'hora de posar-la a prova.

L'anti-socialisme dels comunistes

El senyor Lopez Raimundo és l'encarregat de signar les traduccions catalanes dels llargs - i carregosos - textos de Santiago Carrillo. Com que el P.C.E. i el PS UC són « un sol i únic partit » aquestes traduccions son gairebé literals i sovint esdevenen il·legibles. No en parlarem doncs sino fos que, fidel a les instruccions de Carrillo, Lopez Raimundo ataca al Moviment Socialista de Catalunya en un recent opuscle titulat « En la bona via ». Els arguments són els de sempre: Els comunistes son els únics i veritables partidaris de l'unitat, de la democràcia, de la llibertat dels homes i dels pobles, i de tot el que és bo en aquest món. Tots els que gosin contradir-los son « professionals de l'anticomunisme » i « tan el joc a l'enemic ».

D'aquesta manera el Sr. Lopez Raimundo dedica grans elogis a un « Consell de l'Interior » socialista perquè « ha trencat amb la direcció del MSC » i vol entendre's amb els comunistes.

Curiosa manera d'afirmar l'unitat:

El senyor Lopez s'enfada perquè els socialistes no ens acabem de creure l'afirmació comunista « que ara són partidaris del pluralisme de partits » i diem que, mentre no ho veiem (precisament als llocs on governen els comunistes) pot tractar-se d'una maniobra. Ens retreu l'exemple dels « nombrosos grups catòlics (AP ES; FOC; FFS, TAS, etc... etc...) que segons sembla han transposat vers aquestes matèries la tradicional credulitat d'abans del Concili Vaticà II.

Els socialistes, en això, preferim l'exemple de San Tomàs, que volia veure abans de creure.

I en efecte l'opuscle ens dona la raó quan unes pàgines després avisa a aquests grups ben intencionats que es disposaven a elaborar una plataforma política que « la base programàtica de la marxa cap al socialisme a Espanya », ja l'ha elaborada Carrillo i l'ha traduïda Lopez.

També adverteix a tots aquests grups que als comunistes « no els sembla convenient agrupar a part als partits o grups polítics que explícitament es pronuncien pel socialisme »

Es molt natural: s'estimen més tenir-los ben dividits i ben junts, al seu servei.

I perquè no hi hagi cap dubte sobre la « democràcia real » i la « visió madura i global » que Lopez Raimundo ens anuncia, una bona part de l'opuscle és destinada a denunciar els « irresponsables del PSUC » que « han escindit el partit a Barcelona », sublevant-se contra l'autoritat de la direcció », etc... etc...

Segons els vells costums, l'opuscle dona el nom dels dirigents escissionistes i els dedica els tradicionals insults que han de refrescar la memòria de tot vell militant socialista: « putschistes », « aventurers », « facciosos », etc... etc...

La causa? De la lectura es dedueix que aquest grup de comunistes volia mantenir-se fidel a la línia leninista-stalinista-maoista (més o menys) - i que no creia gaire que la línia leninista-khroutchevista-carrillista, fos adequada per arribar al poder.

Sigui com sigui, res d'això no justifica l'acusació carrillista « d'ajudar a l'enemic mitjançant l'obertura d'un front intern ». Es la tradicional acusació staliniana

que va portar a la presó i al patíbul a bon nombre de vells dirigents obrers...

Es per totes aquestes raons que els socialistes continuem pensant, com deia un estimat amic nostre que « hem d'esperar al coix ». El coix és el moviment comunista que només aprèn la democràcia molt a poc poc.

I per acabar dos mots — més seriosos — al Sr. Lopez Raimundo que, com Carrillo, fa masses al·lusions « als professionals de l'anti-comunisme » i a « les ajudes de l'estranger » que rebem el socialisme

que els comunistes — que es diuen internacionalistes-critiquin les ajudes que puguin rebre's de l'estranger, faria riure si no fos lamentable. Però que parlin de « professionals », es excessiu. Els socialistes de l'Exili o de l'interior només som professionals de la nostra feina i podem ensenyar amb orgull les nostres fulles de salari mensuals o setmanals. Si no ens equivoquem cap « permanent » dels nombrosos Comitès del Partit Comunista, a Praga, París o Moscú — no poden fer el mateix — i alguns varen deixar de treballar a la seva professió cap allà a l'any 1934. Es tracta doncs d'autèntics « professionals del comunisme »: l'anti-socialisme d'aquesta gent potser s'explica per aquesta simple raó!

UNA BIOGRAFIA DE SERRA I MORET

Bellament editada acaba d'aparèixer, a la ciutat de Mèxic, una biografia de Serra i Moret escrita per Pere Foix.

L'aptitud de Foix en aquesta matèria és generalment reconeguda tal com en són un bon exemple les seves biografies de « Juárez » i « Pancho Villa » que ja porten varies adicions i que són constantment sol·licitades pel públic de diversos països.

En la biografia de Serra i Moret comencem trobant una admirable narració de l'ambient familiar i de la infantesa del biografat. Veiem com creix i com es forma l'home que tant va influir en el recobriment de les llibertats catalanes. De molt jove s'orienta vers el camp catalanista i en la seva adolescència és perseguit i empresonat per defensar els ideals de Catalunya.

Jove marxa de la terra per a conèixer i estudiar en diversos països. Durant el seu llarg pelegrinatge acaba de formar-se la seva personalitat i a la formació bàsica del catalanisme ara si ajunta la de l'humanisme socialista.

Alterna les seves activitats catalanistes i socialistes prenent part en infinitat d'actes públics i escrivint constantment en la premsa que li és més afina. Finalment, l'any 1923, junt amb un grup selecte d'amics, constitueix la Unió Socialista de Catalunya, la primera organització socialista netament catalana que ha existit.

Caiguda la dictadura Primo de Rivera intervé activament en totes les campanyes orientades vers l'enderrocament de la monarquia borbònica. Al proclamar-se la República Catalana, el 14 d'Abril del 1931, està al costat de Francesc Macià i forma part del seu govern. Després segueix com a Conseller de Treball en el de la Generalitat de Catalunya. Veient la impossibilitat de que cristal·litin els

Las darreres "votacions"

Ve de la p. 1

simptomàtica.

La derrota del senyor Balcells és — en un altre aspecte — també interessant. El senyor Balcells, que a les difuntes Corts expressa coratjosament una opinió favorable a la pluralitat de criteris dintre d'unes normes molt moderades, fou recolzat per un document signat per personalitats catalanes de l'indústria i del comerç que sense exageració es poden qualificar d'importantes en el camp de la dreta. Tingué així una posició que semblà confusa i de mitges tintes.

I el senyor Balcells fou derrotat. La dreta catalana ha d'entendre que, avui, vulgui o no vulgui, té plantejat el mateix problema que l'esquerra; si vol intervenir en el govern ha d'acceptar plenament el joc democràtic. Ha de prendre posició clarament entorn dels problemes polítics que estan plantejats i dir si o no accepta la democràcia com a forma de govern i els partits polítics com instrument per manifestar la pluralitat de « parerers ».

Altrament, la dreta catalana restarà com ha restat fins ara. Al Sr Balcells, com al Sr Udina, els enèrguens els volien treure « a patadas » de les anteriors Corts. Però faltats del més elemental recolzament popular no han pogut ni tan sols entrar en les actuals.

seus projectes, degut a la seva posició política minoritària, es retira del govern i es dedica a les seves activitats parlamentàries tant a Madrid com a Barcelona.

Ve la guerra i ell segueix al peu del canó sense defallir ni un sol moment. Serveix la causa primerament al carrer i després des de la Conselleria d'Obres Públiques on permanece fins que és cridat a ocupar la presidència del Consell d'Economia de Catalunya, càrrec que ostenta fins al final de la guerra. Sol i a peu passa la frontera tal com centenars de milers de refugiats no privilegiats.

Les seves activitats a l'exili durant 24 anys són múltiples i variades. Escriu dotzenes d'articles, dona conferències, publica llibres. Acaparen la seva atenció preferent els problemes de Catalunya. No oblidà mai el futur del Socialisme i segueix amb atenció l'evolució i fets que es produeixen en el camp internacional. Pere Foix prefereix que sigui el propi Serra el que expliqui les seves activitats i inquietuds i aquesta etapa de la seva vida l'explica a base de fragments de cartes rebudes durant aquests anys.

La biografia que comentem és molt emotiva i d'un gran contingut humà. El seu autor no amaga mai l'admiració i afecte que sentia pel seu biografat. Pere Foix, amb la seva habilitat narrativa ens explica a gran trets les activitats fonamentals de Serra - tant en l'aspecte públic com privat - i d'aquesta fàcilment recordem a un home que intervingué fonamentalment en la història de Catalunya dels últims 60 anys.

Joan Gilibert.

Nota. — Podeu adquirir aquest llibre demanant-lo al Servei de Premsa i Propaganda, 8, rue Rigaud - Perpinyà.